

Arrest

nr. 235 793 van 8 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Sudanese/Soedanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Abu Karinka, in de regio Oost-Darfur. U behoort tot de stam Ma'aliya. U liep negen jaar school. U werkte in de landbouw en handelde op de markt. Noch u, noch uw familieleden hebben banden met politieke groeperingen. In mei 2014 huwde u met M. X, dochter van een bevriende familie die in Khartoum woonde. Rond 15 mei 2015 werd u na een aanval van leden van de Rizeygat stam, gevraagd om samen met andere burgers uw dorp te verdedigen. Wanneer u twee dagen na de aanval de woning van de sheikh naderde zag u een landcruiser snel naderen en hoorde u schoten.

Er werd geroepen dat u moest stoppen, waarna u met de kolf van een geweer werd geslagen en in een wagen gezet. Samen met een andere gevangene werd u door de politie naar het politiebureau meegenomen waar u werd ondervraagd over uw identiteit. U werd er uitgemaakt voor verrader. Wanneer u probeerde om uitleg te vragen over uw arrestatie en de aantijgingen, incasseerde u weerom een slag met de kolf van een geweer. U werd vervolgens beschuldigd van diefstal van vee van de Rizeygat stam en van verkoop van wapens. Deze behandeling herhaalde zich drie dagen lang. De vierde dag van uw detentie werd de man die samen met u was opgepakt bij u gebracht en werd u beiden de volgende dag in de avond vrijgelaten. Bij het buitenkomen zag u het dorps hoofd staan en begreep dat er voor uw vrijlating was bemiddeld. U liep door naar huis waar een menigte aanwezig was om uw vader, die een paar dagen ervoor was omgekomen bij een actie van uw stam tegen de Rizeygat, te begraven. De volgende dag vertelde u uw moeder dat u ging vertrekken. U besloot de regio te verlaten omwille van de conflicten en omdat u zich gediscrimineerd voelde door uw donkere huidskleur. U reisde zeven dagen na het incident in Abu Karinka naar Khartoum waar u terecht kon bij bevriende handelaren. Tijdens uw verblijf in Khartoum bezocht u er uw schoonfamilie en vroeg een reispaspoort aan. U regelde een visum voor Egypte en vertrok op 15 juni 2015 vanuit Khartoum, per bus naar Egypte. U huurde in Cairo een appartement en kon er werken. Omdat de levensomstandigheden in Egypte moeilijk waren en u er geen studie kon betalen besloot u op 5 januari 2016 illegaal naar Libië te reizen. U verbleef en werkte tot 26 juli 2017 in Libië wanneer u, bij gebrek aan veiligheid, besloot ook dit land te verlaten. Vóór uw vertrek namen smokkelaars uw paspoort en uw geboorteakte van u af. U reisde illegaal naar Italië waar u op 29 juni 2017 aankwam en uw vingerafdrukken werden genomen. In de negende maand van 2017 besloot u, omwille van moeilijke levensomstandigheden, via Frankrijk, naar België te reizen. Op 3 oktober 2017 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw raadsvrouw enkele opmerkingen over de nota's van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat er geen problemen waren en u bereid was om het persoonlijk onderhoud te doen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p.3). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie COI Focus “Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019” dd. 06/09/19) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een “Transitional Military Council” (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De “Alliance of Freedom and Change” (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de “Rapid Support Forces” (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan.

Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven. Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin.

Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat u persoonlijk betreft is het opmerkelijk dat u sinds uw komst naar Europa, geen serieuze stappen heeft ondernomen om via uw familie aan enig begin van bewijs van uw identiteit te geraken. U verklaarde immers tot in Libië in het bezit te zijn geweest van uw geboorteakte en uw Sudanese reispaspoort. U stelde enkel dat smokkelaars uw paspoort en geboorteakte in Libië van u hadden afgenomen voor u aan uw illegale reis naar Italië (ITL) begon (notities CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u geen duplicaat van enig document waarop uw identiteit staat zou kunnen laten opvragen door uw familie in Sudan, haalde u aan dat dit moeilijk was. Gepolst wat de moeilijkheid juist inhield stelde u enkel: "Het is nu jaren dat ik familie hoorde. Ik ben daar niet" (notities CGVS, p.19). Daar u verklaarde in Italië nog wel contact te hebben gehad met uw familie werd u gevraagd of het dan niet mogelijk was om via hen documenten op te vragen. U antwoordde: "Toen ik in ITL (Italië) kwam waren we in groep, A. H., zijn nummer had ik maar we zijn toen uiteen gegaan," hiermee geen uitleg biedend waarom u geen duplicaten van bepaalde documenten via uw familie kon laten sturen. Wanneer u opnieuw werd gevraagd waarom u het niet mogelijk was uw familie/buren in Sudan te contacteren, gaf u aan: "Want ik had geen telefoon toen, ik had die jongens leren kennen net voor we zee opgingen, ik had zijn telefoon gebruikt om te bellen. Toen we in ITL gered waren belde ik familie en dan heb ik die jongen uit oog verloren". Waarom u geen eigen telefoon kon gebruiken voor contacten stelde u dan plots: "Ik heb geen telefoon zelf en het nummer van mijn buurman ook niet ... Misschien verstaat u me niet, toen ik in Libië was ontmoette ik die jongens en gebruikte ik hun telefoon om familie te bellen, dan kwam ik naar ITL ook zo familie gebeld, maar vanaf Bologna niet meer samen (notities CGVS, p.19). Uit uw opmerkingen valt dan ook op dat u een concrete uitleg, waarom u ineens geen contactgegevens van uw eigen familie zou bezitten en zelf niet meteen stappen ondernam om enig begin van bewijs van uw identiteit aan te vragen, uit de weg gaat. Luidens uw verklaringen had u, behalve met uw moeder en zussen in 2018 nochtans ook contact met uw echtgenote die in Khartoum woont (notities CGVS,

p.12,19,26). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij er alles aan doet om stappen te ondernemen om enig begin van bewijs van zijn identiteit te leveren.

Wat er ook van zij, voor wat betreft uw stelling onafgebroken in Abu Karinka, gelegen in Oost-Darfur, te hebben gewoond, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zeer terughoudend blijkt en vage antwoorden verkiest te geven over uw stamtoebehooren. Zo geeft u aan lid te zijn van de Ma'aliya stam. Wanneer u wordt gevraagd of uw stam een Afrikaanse dan Arabische stam is, geeft u enkel aan dat het een Sudanese stam betreft (notities CGVS, p.5). Opnieuw wordt u de vraag gesteld of Ma'aliya tot de Afrikaanse stammen of tot de Arabische stammen in Sudan behoort. U verwijst enkel naar de Arabische taal die u spreekt en zegt: "we hebben geen andere rotana/ dialect" (notities CGVS, p.5), hiermee nog steeds geen concreet antwoord biedend op de gestelde vraag. Ondanks uw opmerking dat u eigenlijk niet goed weet of u de vraag verstaat over het toebehoren tot een Arabische of Afrikaanse stam –u haalt aan "Zelfs als ik zeg dat ik Arabisch ben is dat niet logisch, kijk naar mijn kleur, neen, ze zijn geen Arabieren" (notities CGVS, p.9)- blijkt uit uw verdere verklaringen nochtans dat u wel heel goed op de hoogte bent dat er in Sudan Arabische stammen en Afrikaanse stammen leven en wat ermee bedoeld wordt. Zo geeft u op de vraag naar welke stammen er in Abu Karinka wonen aan dat er Berti, Zaghawa, Fur en Rizeygat wonen (notities CGVS, p.8). Wanneer u wordt gevraagd of Rizeygat een Afrikaanse dan een Arabische stam betreft, antwoordt u spontaan: "Arabisch". Treffend is dan verder vast te stellen dat u over de Zaghawa en Fur weer geen concreet antwoord wenst te geven en enkel opmerkt dat deze stammen een eigen rotana/ dialect spreken. Over de Afrikaanse stam Berti verklaart u dan weer verkeerdelijk dat het een grote Arabische stam betreft (notities CGVS, p.8). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie, toegevoegd in het administratieve dossier, dat Berti een Afrikaanse stam is, net zoals Zaghawa en Fur. Dat u –samen met leden van de Berti stam in Abu Karinka wonende- niet op de hoogte zou zijn dat voornoemde stammen/clans tot de Afrikaanse stammen behoren is uitermate opmerkelijk en doet vermoeden dat u niet bekend bent met deze samenleving in de regio.

Wanneer u – in het kielzog de etnische banden van uw stam via u te achterhalen- wordt uitgelegd dat de gestelde vraag handelt om in Sudan wonende stammen, die etnisch gezien verdeeld worden in Arabische stammen en Afrikaanse stammen –en dat bij de vraag naar uw Ma'aliya stam zeker niet wordt gesuggereerd dat uw stam uit een Arabisch land zou komen- antwoordt u enkel "Ik wil meedelen vader is Ma'aliya, we leden daaronder (notities CGVS, p.9). Daar de bronnen waarop het CGVS zich baseert duidelijk stellen dat Am'aliya behoren tot de Arabische stammen in Sudan, werd u gevraagd wat u onder "lijden" juist bedoelt. U antwoordt enkel: "van racisme" (notities CGVS, p.9). Gepolst of leden van de Ma'aliya met racisme af te rekenen hebben begint u te vertellen dat uw stam subclans telt en het altijd om de kleur van je huid gaat (notities CGVS, p.9). U specificeert zelf tot de Khawabir subclan te behoren (notities CGVS, p.10). Wanneer u wordt gevraagd wat dit te maken heeft met uw opmerking over racisme, zegt u volledig ontwijkend: "Ja ... omdat in onze stam zijn er ook mensen die goed opgeleid zijn" (notities CGVS, p.10). U blijft verder ook rond de pot draaien door te melden dat sommige mensen van de Ma'aliya stam een donkerdere huidskleur hebben dan anderen en niemand ze als dusdanig behandeld, maar dat geweten is dat het Ma'aliya zijn (notities CGVS, p.10). Daar u racisme als een reden van uw vertrek aanhaalde, werd u gevraagd welke concrete problemen in die aard u, als lid van een Arabische stam, dan had gekend. U gaf enkel zeer algemeen aan: "Mijn kleur, de kleur van mijn huid. Zoals ik zei alles hangt af van de subclan en wij waren de meest donkere tussen de subclans, we hadden "mental issues" daardoor" (notities CGVS, p.31). Wanneer u werd gevraagd om te verduidelijken zei u enkel: "In het dorp bv begrafenis van vader en broer" (notities CGVS, p.31). Opnieuw werd u uitgenodigd duidelijk te zijn een concrete opsomming te geven van gebeurtenissen die te maken hadden met racisme. U gaf het volgende aan: Het was niet één keer, ik herinner me een keer dat ik op een ceremonie was en ik was aan het eten en die begon me ineens uit te schelden, ook dat laatste incident ik voelde allemaal racisme (notities CGVS, p.32). Na nogmaals een vage bemerking te hebben opgeworpen "we waren beginnen vechten want ik kon daar niet tegen", vertelde u over een bijeenkomst in 2012 waar u tijdens het eten werd gevraagd om een gast te helpen met handen wassen. Daar u door dit voorstel u beledigd voelde zou u dit hebben geweigerd en uw taak aan een jongere gast hebben doorgegeven duidelijk makend dat u zich niet geroepen voelde deze taak op u te nemen. Na het bekvechten zou u zijn vertrokken (notities CGVS, p.32). Dat u zichzelf voor alle aanwezigen met de pejoratieve benaming "iemand met een staart tussen de benen" zou benoemen om aan uw opdracht te ontkomen is echter weinig aannemelijk. Ook uw uitleg als u als van uw (sub)clan voor slaaf worden uitgescholden en bij incidenten in de frontlinie worden geplaatst is niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit heeft moeten deelnemen aan enig gevecht en kon u bij het door u aangehaalde incident gewoon in uw dorp blijven (notities CGVS, p.32,33).

Het lijkt er dan ook op dat u de in Darfur algemeen heersende problemen van racisme vanwege de Arabische clans tegenover Afrikaanse clans naar uw hand probeert te zetten door voor te doen alsof u als lid van de Ma'aliya stam het slachtoffer was van racisme.

Het vermoeden dat u eerder sinds langere periode reeds niet (meer) in Dafur/Abu Karinka woonde wordt overigens bijgetreden door de vaststelling dat u –bij het geven van de betrokken partijen in het conflict in die regio die het voor u quasi onmogelijk maakten onafgebroken naar school te gaan-verkeerdelijk stelt dat Ibrahim Khalil tot de partij “Sudan Liberation” - Tahrir al Sudan, in het Arabisch-behoort (notities CGVS, p.14,15). In werkelijkheid was Ibrahim Khalil leider van de “Beweging voor Rechtvaardigheid en Gelijkheid” (afgekort als “JEM” –Justice and Equality Movement). Verder spreekt u van een nieuwe beweging (letterlijk “haraka jadida” in het Arabisch) die Rabi’ al Ma’aliya wordt genoemd, door leden van de Ma’aliya stam uit de grond werd gestampt en waarvan Hassan de leider was. Gevraagd naar de volledige naam van Hassan, kon u die echter niet geven. Evenmin wist u te melden wat de subclan zou zijn van Hassan (notities CGVS, p.15). Uw opmerking: “we waren eigenlijk niet in subclans geïnteresseerd, hij was Ma’aliya gewoon” (notities CGVS, p.16) als uitleg waarom u niet meer kon vertellen over deze man, staat overigens haaks op uw eerdere poging om te overtuigen dat subclans bij Ma’aliya van belang zijn wanneer het erop aankomt anders te worden behandeld door medeclanleden (notities CGVS, p.10,31). Verder blijkt u ook nooit te hebben gehoord over de “jund al mazlum” (letterlijk “de verwaarloosde soldaten), een term waarmee sommige Arabische militias/strijdkrachten in Darfur worden benoemd omwille van hun tegenkanting tegen de centrale regering daar deze hen niet meer betaalde en van voedsel en munitie verstoken hield (notities CGVS, p.28).

Verder valt het op dat u bij uw uitleg over de aanval door leden van Rizeigat–volgens u rond 15 mei 2015- volgens beschikbare informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier echter op 11 mei 2015, niet doorleefd is te noemen gelet op de grootschaligheid en uitermate gewelddadige karakter van het gebeuren. Zo blijkt er uit verschillende bronnen dat op 11 mei 2015 een hevig gevecht van ongeveer vijf uur plaats te hebben gevonden in uw woonplaats Abu Karinka. Hierbij zouden leden van de Rizeigat militie woonhuizen met raketten/ projectielen hebben beschoten. Als gevolg van dit zware treffen waren duizenden mensen uit hun woonplaats ontheemd en verloren duizenden gezinnen hun woonst en bezittingen door vernielingen en plunderingen. Wanneer u werd gevraagd waar u zich tijdens de aanval bevond gaf u aan in uw dorp te zijn geweest omdat u samen met anderen instond voor de verdediging van het dorp en de inwoners (notities CGVS, p. 17). Gevraagd wat u diende te doen ter verdediging van uw dorp blijkt u enkel op te merken dat er op een drum werd geslagen om de mensen te waarschuwen voor een aanval (notities CGVS, p.17). Wanneer u opnieuw werd gevraagd om meer uitleg te geven hoe u de verdediging moest doen -gelet uw stelling dat Rizeigat het dorp aanviel- en of u hiervoor wapens diende te gebruiken bleef u enkel oppervlakkig antwoorden: “We hebben wapens, vnl zwaarden en zo”. Weerom werd u uitgenodigd om te vertellen over het incident en werd er gepeild wat u zoal had gedaan om te beschermen. U gaf enkel aan: “We wachtten om te zien wat er ging gebeuren of er hulp nodig was. Rizeigat kwam niet van 1 kant maar van enkele kanten toen, dus we riepen mensen samen met de drum”. Uitgenodigd om verder te vertellen stelde u –zonder enig inzicht te geven op welke manier u de verdedigingsopdracht nog verder uitvoerde- dat u toen op straat gepakt werd (notities CGVS, p.18). In de omschreven uitermate chaotische context, te vinden in bronnen toegevoegd aan uw administratieve dossier, is het dan ook opvallend dat u enkel zeer algemeen kan zeggen dat er werd geschoten en dat mensen met een drum werden gewaarschuwd voor aanvallers. Dat u verder enkel aangeeft twee dagen na de aanval van de Rizeigat in uw dorp op stap te zijn geweest naar een bijeenkomst in de woning van de sheikh, alvorens te worden opgepakt, is in de context van het gebeuren op 11 mei 2015 waarbij Abu Karinka quasi leek leeg te lopen en er duizenden woningen waren vernield, uitermate merkwaardig te noemen (notities CGVS, p.28,29). Van iemand die beweert van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit de regio Darfur in mei 2015 in dit gebied te hebben gewoond en er getuige te zijn geweest van een ernstig incident zou men nochtans verwachten dat dergelijke algemene informatie, die nauw samenhangt aan zijn verblijf in de regio, kent.

Hoe dan ook, gelet uw verklaringen een echtgenote en haar familie in Khartoum te hebben wonen (notities CGVS, p.24,25) werd u gevraagd waarom het voor u –als lid van de Arabische gemeenschap in Sudan- niet mogelijk zou zijn geweest u bij uw echtgenote in Khartoum te vervoegen. U stelde uitdrukkelijk zelf ook een verhuis naar Khartoum te hebben overwogen (notities CGVS, p.23). Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u geen problemen kende met de Sudanese autoriteiten (notities CGVS, p.22). Tijdens uw voorgehouden verblijf in Khartoum, waar u –alvorens uw land op legale wijze te hebben verlaten- voor u zelf een paspoort en visum voor Egypte regelde, blijkt u evenmin concrete problemen te hebben ondervonden.

Uw blote bewering dat Khartoum voor u niet veilig zou zijn omdat het groot is, er leden van verschillende stammen door mekaar leven, zo ook de Rizeigat, en u er niemand vertrouwt waardoor u zelfs tijdens uw verblijf in Khartoum niet buiten kwam, staat verder haaks op de vaststelling dat u wel degelijk buiten kwam, uw uitreis ging regelen en uw echtgenote en schoonfamilie kon gaan bezoeken (notities CGVS, p.21,24,25,26).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door uw raadvrouw, mr. Micholt, opgestuurde opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 11 januari 2019 zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een schrijven met in bijlage de in het Engels genomen nota's door haar collega, mr. Selimovic, een kopie van een brief van de commissaris-generaal aan de staatssecretaris voor asiel en migratie, Theo Francken, over redenen voor weigeringen van Sudanese asielzoekers en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen waarin wordt gesteld dat u door een stammenconflict niet naar Darfur zal kunnen terugkeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook de schending "van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker verwijst naar de vier elementen van de vluchtelingdefinitie.

Inzake de ontbrekende identiteitsdocumenten stelt verzoeker dat hij op het tijdstip van zijn persoonlijk onderhoud al geruime tijd geen contact meer met zijn familie. *"Verzoeker is er echter recentelijk in geslaagd om opnieuw contact te hebben met zijn familie. Hij doet zijn uiterste best om via hen de gevraagde documenten te verkrijgen, maar dit is bijzonder moeilijk."* Verzoeker wijst er op dat uit informatie blijkt dat het moeilijk is om zonder documenten bv. een identiteitskaart aan te vragen in Soedan. Indien er geen bewijzen van de identiteit zijn, zoals *in casu*, is het aanvragen van een identiteitskaart een quasi onmogelijke opdracht. Tevens blijkt dat momenteel de administratieve diensten in Soedan amper werken.

Omtrent de Arabische en Afrikaanse stammen argumenteert verzoeker dat de vraagstelling onduidelijk was.

Verzoeker stelt duidelijk en bevestigt dat hij, omwille van de huidskleur van zijn subclan (die het meest donker van allemaal was) gediscrimineerd werd en slachtoffer was van racisme.

Het verzoekschrift stelt verder:

"- 'Foutieve' verklaringen spreken een recent verblijf in Abu Karinka niet tegen

Op basis van drie kleine, inconsistente verklaringen, besluit verweerster dat verzoeker sedert een lange periode niet meer in Abu Karinka woonde.

Omtrent de heer Ibrahim Khalil, leider van de Justice and Equality Movement, benadrukt verzoeker dat het om een misverstand gaat. Vermoedelijk heeft de tolk dit verkeerd vertaald. De heer Ibrahim Khalil is door elke Soedanees gekend. Verzoeker is er dan ook zeker van dat hij de juiste partij geantwoord heeft tijdens het persoonlijk onderhoud.

Daarnaast verwijt verweerster verzoeker dat hij niet veel info kan geven over de heer Hassan, leider van de Haraka Jadida beweging. Volgens verzoeker is zijn volledige naam Hassan Mohamed. De heer Hassan is de officiële voorzitter van de Haraka Jadida beweging en richtte deze tevens op. Echter is verzoeker zelf niet politiek actief, hij werkte als landbouwer. Hierdoor kan hij niet meer informatie geven.

Omtrent Jund Al Mazlum, de verwaarloosde soldaten, wenst verzoeker te benadrukken dat deze groepering veel namen heeft. Het klopt dat hij nog nooit van deze algemene term had gehoord, en dat geeft hij ook eerlijk toe. Gelet op het feit dat hij politiek niet actief was, zijn er heel veel termen waar verzoeker geen kennis over heeft.

- Aanval door Rizeigat

Verweerster gaat nadien over naar de verklaringen van verzoeker omtrent de aanval door Rizeigat-leden. Om de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen, stelt verweerster vooreerst het volgende: "(...) de aanval door leden van Rizeigat-volgens u rond 15 mei 2015-volgens beschikbare informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier op 11 mei 2015" (stuk 1).

Echter houdt verweerster hier helemaal geen rekening met de verklaringen van verzoeker. [...]

Verzoeker haalt duidelijk aan dat hij zich de exacte datum niet meer herinnert. Wanneer hem gevraagd wordt iets specifieker te zijn, stelt hij terecht dat de incidenten plaatsvonden in de tweede week van mei. Hij stelt daarnaast dat ze plaatsvonden rond 15 mei 2015. Aangezien de incidenten reeds meer dan 4 jaar geleden plaatsvonden én verzoeker ze al bij al goed in tijd kon situeren, is dit muggenzifterij van verweerster.

Volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet doorleefd zijn. Hierbij houdt verweerster onvoldoende rekening met de gebeurtenissen en de impact die deze hebben gehad op verzoeker. Het is voor hem zeer moeilijk om dit terug te herleven. Tijdens de gebeurtenissen, die door de bevolking als 'de rivier van bloed' genoemd worden, werden heel veel mensen vermoord.

Het spreekt voor zich dat het voor verzoeker niet makkelijk was om hierover te praten. Echter heeft verweerster verzoeker gewoon laten vertellen en op geen enkel moment aan verzoeker gevraagd om hier uitgebreider over te vertellen. Het is dan ook niet correct dat verweerster de afgelegde verklaringen simpelweg als 'niet doorleefd' beschouwd.

- Verblijf in Khartoum niet mogelijk

Voor zijn vlucht uit Soedan verbleef verzoeker enige tijd in Khartoum, dit om zijn vlucht te regelen. Het is omwille van verschillende redenen voor verzoeker niet mogelijk om zich daar definitief te vestigen. Eerst en vooral wonen in Khartoum dezelfde stammen waarmee verzoeker problemen had. Daarnaast moet er ook rekening gehouden worden met de psychologische toestand van zijn verzoeker. Meerdere familieleden van verzoeker zijn gestorven in Soedan. Dit heeft vanzelfsprekend een heel grote impact gehad op verzoeker. Hij kan Soedan nooit meer als veilig beschouwen, waardoor wonen in Khartoum absoluut geen oplossing is.

Op grond van het voorgaande staat duidelijk vast dat het voor verzoeker niet langer mogelijk was om in Soedan te blijven. Hij had dan ook geen andere keuze dan Soedan te verlaten."

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook de "schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, zijn Afghaanse nationaliteit en rechtspraak van de Raad inzake Kaboel.

Verzoeker stelt:

"Verzoeker beschikt over de Soedanese nationaliteit. De veiligheidssituatie in Soedan is al jarenlang zorgwekkend. Sinds december 2018 werd de toestand kritischer toen burgerprotesten begonnen tegen de dictator Omar al-Bashir. Zoals verweerster tevens bevestigt in de bestreden beslissing, werd de dictator begin april 2019, na maandenlang protest, afgezet. De noodtoestand werd uitgeroepen en de militaire raad nam het bestuur over. Dit lokte opnieuw onvrede uit en burgers kwamen op straat om te ijveren voor een democratische en civiele regering.

Ondanks het vreedzame karakter van de protesten sloeg het leger ze met geweld neer. Honderden mensen zijn reeds gestorven of gewond geraakt. Het leger schuwt evenmin verkrachting als oorlogswapen om de bevolking te onderdrukken. In juli 2019 werd er een akkoord bereikt. Echter werd de grondwettelijke verklaring niet ondertekend door de gewapende groepen. Ook in het leger is er tot heden sprake van een grote verdeeldheid.

De situatie blijft dan ook zeer instabiel. Er blijven op zeer regelmatige basis protesten plaatsvinden, waarbij gewonden vallen.

[citaat landeninformatie]

Het staat in ieder geval vast dat de toekomst bijzonder onzeker is. Zolang er geen definitief politiek akkoord is, kan de veiligheidssituatie zeer gemakkelijk omslaan. Burgerprotesten kunnen opnieuw starten of het leger kan weer zijn toevlucht zoeken tot excessief geweld.

Daarnaast vindt er ook geweld plaats tussen de verschillende gemeenschappen in het land.

[...]

Ten slotte moet de nadruk gelegd worden op de erbarmelijke humanitaire situatie in het land van herkomst van verzoeker. 5,8 miljoen inwoners, zo'n 14% van de totale bevolking, wordt geconfronteerd met ernstige voedseltekorten (...).

De situatie blijft tot heden bijzonder zorgwekkend: [citaat landeninformatie]

Deze actuele, informatie toont aan dat de dreiging voor verzoeker nog steeds significant is. Zijn veiligheid kan aldus niet gegarandeerd worden.

Dit middel is bijgevolg gegrond."

Beoordeling

2.2.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen en het uitvoerig citeren van rechtspraak en landeninformatie in het verzoekschrift impliceren immers niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs van identiteit bij hoewel hij aanvoert (sinds recent weer) contact te hebben met zijn familie. De verwijzing naar landeninformatie van 2013, die verwijst naar specifieke delen van Soedan, is niet dienstig om aan te tonen dat verzoeker geen identiteitsdocument kan bijbrengen. Dit geldt des te meer aangezien hij vroeger in het bezit is geweest van een reispaspoort zodat aangenomen moet worden dat zijn identiteitsgegevens zijn geregistreerd.

2.2.4. Verzoeker stelt dat hij het slachtoffer is geweest van racisme omwille van zijn huidskleur. De selectieve lezing van het gehoorverslag kan echter niet aangevoerd worden als nuttige weerlegging van de motivering die, gelet op de hoeveelheid aan redenen, terecht stelt:

"Daar de bronnen waarop het CGVS zich baseert duidelijk stellen dat Am'aliya behoren tot de Arabische stammen in Sudan, werd u gevraagd wat u onder "lijden" juist bedoelt. U antwoordt enkel: "van racisme" (notities CGVS, p.9). Gepolst of leden van de Ma'aliya met racisme af te rekenen hebben begint u te vertellen dat uw stam subclans telt en het altijd om de kleur van je huid gaat (notities CGVS, p.9). U specificeert zelf tot de Khawabir subclan te behoren (notities CGVS, p.10). Wanneer u wordt gevraagd wat dit te maken heeft met uw opmerking over racisme, zegt u volledig ontwijkend: "Ja ... omdat in onze stam zijn er ook mensen die goed opgeleid zijn" (notities CGVS, p.10). U blijft verder ook rond de pot draaien door te melden dat sommige mensen van de Ma'aliya stam een donkerdere huidskleur hebben dan anderen en niemand ze als dusdanig behandeld, maar dat geweten is dat het Ma'aliya zijn (notities CGVS, p.10). Daar u racisme als een reden van uw vertrek aanhaalde, werd u gevraagd welke concrete problemen in die aard u, als lid van een Arabische stam, dan had gekend. U gaf enkel zeer algemeen aan: "Mijn kleur, de kleur van mijn huid. Zoals ik zei alles hangt af van de subclan en wij waren de meest donkere tussen de subclans, we hadden "mental issues" daardoor" (notities CGVS, p.31). Wanneer u werd gevraagd om te verduidelijken zei u enkel: "In het dorp bv begrafenis van vader en broer" (notities CGVS, p.31). Opnieuw werd u uitgenodigd duidelijk te zijn een concrete opsomming te geven van gebeurtenissen die te maken hadden met racisme. U gaf het volgende aan: Het was niet één keer, ik herinner me een keer dat ik op een ceremonie was en ik was aan het eten en die begon me ineens uit te schelden, ook dat laatste incident ik voelde allemaal racisme (notities CGVS, p.32). Na nogmaals een vage bemerking te hebben opgeworpen "we waren beginnen vechten want ik kon daar niet tegen", vertelde u over een bijeenkomst in 2012 waar u tijdens het eten werd gevraagd om een gast te helpen met handen wassen. Daar u door dit voorstel u beledigd voelde zou u dit hebben geweigerd en uw taak aan een jongere gast hebben doorgegeven duidelijk makend dat u zich niet geroepen voelde deze taak op u te nemen. Na het bekvechten zou u zijn vertrokken (notities CGVS, p.32). Dat u zichzelf voor alle aanwezigen met de pejoratieve benaming "iemand met een staart tussen de benen" zou benoemen om aan uw opdracht te ontkomen is echter weinig aannemelijk. Ook uw uitleg als u als van uw (sub)clan voor slaaf worden uitgescholden en bij incidenten in de frontlinie worden geplaatst is niet overtuigend.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit heeft moeten deelnemen aan enig gevecht en kon u bij het door u aangehaalde incident gewoon in uw dorp blijven (notities CGVS, p.32,33). Het lijkt er dan ook op dat u de in Darfur algemeen heersende problemen van racisme vanwege de Arabische clans tegenover Afrikaanse clans naar uw hand probeert te zetten door voor te doen alsof u als lid van de Ma'aliya stam het slachtoffer was van racisme. "

2.2.5. De essentie van verzoekers relaas betreft zijn vermeend wedervaren ingevolge de aanval door Rizeigat op zijn woonplaats. De vergoelijking inzake de datum van de aanval en de niet onderbouwde bewering dat het voor verzoeker "zeer moeilijk [is] om dit terug te herleven" kan niet aangenomen worden als een nuttig verweer teneinde de motivering te ontkrachten die stelt:

"Verder valt het op dat u bij uw uitleg over de aanval door leden van Rizeigat–volgens u rond 15 mei 2015- volgens beschikbare informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier echter op 11 mei 2015, niet doorleefd is te noemen gelet op de grootschaligheid en uitermate gewelddadige karakter van het gebeuren. Zo blijkt er uit verschillende bronnen dat op 11 mei 2015 een hevig gevecht van ongeveer vijf uur plaats te hebben gevonden in uw woonplaats Abu Karinka. Hierbij zouden leden van de Rizeigat militie woonhuizen met raketten/ projectielen hebben beschoten. Als gevolg van dit zware treffen waren duizenden mensen uit hun woonplaats ontheemd en verloren duizenden gezinnen hun woonst en bezittingen door vernielingen en plunderingen. Wanneer u werd gevraagd waar u zich tijdens de aanval bevond gaf u aan in uw dorp te zijn geweest omdat u samen met anderen instond voor de verdediging van het dorp en de inwoners (notities CGVS, p. 17). Gevraagd wat u diende te doen ter verdediging van uw dorp blijkt u enkel op te merken dat er op een drum werd geslagen om de mensen te waarschuwen voor een aanval (notities CGVS, p.17). Wanneer u opnieuw werd gevraagd om meer uitleg te geven hoe u de verdediging moest doen -gelet uw stelling dat Rizeigat het dorp aanviel- en of u hiervoor wapens diende te gebruiken bleef u enkel oppervlakkig antwoorden: "We hebben wapens, vnl zwaarden en zo". Weerom werd u uitgenodigd om te vertellen over het incident en werd er gepeild wat u zoal had gedaan om te beschermen. U gaf enkel aan: "We wachtten om te zien wat er ging gebeuren of er hulp nodig was. Rizeigat kwam niet van 1 kant maar van enkele kanten toen, dus we riepen mensen samen met de drum". Uitgenodigd om verder te vertellen stelde u –zonder enig inzicht te geven op welke manier u de verdedigingsopdracht nog verder uitvoerde- dat u toen op straat gepakt werd (notities CGVS, p.18). In de omschreven uitermate chaotische context, te vinden in bronnen toegevoegd aan uw administratieve dossier, is het dan ook opvallend dat u enkel zeer algemeen kan zeggen dat er werd geschoten en dat mensen met een drum werden gewaarschuwd voor aanvallers. Dat u verder enkel aangeeft twee dagen na de aanval van de Rizeigat in uw dorp op stap te zijn geweest naar een bijeenkomst in de woning van de sheikh, alvorens te worden opgepakt, is in de context van het gebeuren op 11 mei 2015 waarbij Abu Karinka quasi leek leeg te lopen en er duizenden woningen waren vernield, uitermate merkwaardig te noemen (notities CGVS, p.28,29). Van iemand die beweert van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit de regio Darfur in mei 2015 in dit gebied te hebben gewoond en er getuige te zijn geweest van een ernstig incident zou men nochtans verwachten dat dergelijke algemene informatie, die nauw samenhangt aan zijn verblijf in de regio, kent."

Gelet op de belangrijke impact van de aanval door de Rizeigat, zowel op verzoekers directe leefomgeving als zijn persoonlijk leven, zijn verzoekers oppervlakkige verklaringen niet aannemelijk als bewijs van zijn voorgehouden aanwezigheid tijdens de aanval van de Rizeigat.

2.2.6. Omwille van de ongeloofwaardigheid inzake het voorgehouden racisme waar verzoeker slachtoffer van zou zijn geweest en de niet door enig document onderbouwde verwijzing naar verzoekers psychologische toestand, blijft de motivering overeind die luidt:

"Hoe dan ook, gelet uw verklaringen een echtgenote en haar familie in Khartoum te hebben wonen (notities CGVS, p.24,25) werd u gevraagd waarom het voor u –als lid van de Arabische gemeenschap in Sudan- niet mogelijk zou zijn geweest u bij uw echtgenote in Khartoum te vervoegen. U stelde uitdrukkelijk zelf ook een verhuis naar Khartoum te hebben overwogen (notities CGVS, p.23). Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u geen problemen kende met de Sudanese autoriteiten (notities CGVS, p.22). Tijdens uw voorgehouden verblijf in Khartoum, waar u –alvorens uw land op legale wijze te hebben verlaten- voor u zelf een paspoort en visum voor Egypte regelde, blijkt u evenmin concrete problemen te hebben ondervonden. Uw blote bewering dat Khartoum voor u niet veilig zou zijn omdat het groot is, er leden van verschillende stammen door mekaar leven, zo ook de Rizeigat, en u er niemand vertrouwt waardoor u zelfs tijdens uw verblijf in Khartoum niet buiten kwam, staat verder haaks op de vaststelling dat u wel degelijk buiten kwam, uw uitreis ging regelen en uw echtgenote en schoonfamilie kon gaan bezoeken (notities CGVS, p.21,24,25,26)."

De Raad stelt te dezen vast dat, met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Gelet op de voorgaande motivering inzake onder meer de aanwezigheid van verzoekers echtgenote en schoonfamilie en de wijze waarop hij in het bezit werd gesteld van documenten, blijkt het verzoeker aldus mogelijk te zijn zich zonder moeilijkheden in Khartoum te (her)vestigen.

2.2.7. De voorafgaande vaststellen volstaan om de Raad, binnen de devolutieve werking van het beroep, te laten besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. In de mate dat verzoeker in het tweede middel verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, zijn Afghaanse nationaliteit en rechtspraak van de Raad inzake Kaboel oordeelt de Raad dat dit een materiële vergissing is aangezien voormelde elementen niet aan bod komen in de bestreden beslissing.

2.3.2. De landeninformatie die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift is gelijklopend met deze van verweerder. Verzoekers bijgebrachte informatie vermag niet concreet afbreuk te doen aan deze die wordt gehanteerd door verweerder. De verwijzing naar een instabiele situatie, protesten, de hypothetische mogelijkheid dat *“de veiligheidssituatie zeer gemakkelijk kan omslaan”*, de verwijzing naar geweld in Darfur en de humanitaire situatie kan de navolgende motivering dan ook niet dienstig weerleggen:

“Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie COI Focus “Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019” dd. 06/09/19) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een “Transitional Military Council” (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De “Alliance of Freedom and Change” (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de “Rapid Support Forces” (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven. Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangsperiode zal overzien.

De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin.

Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.”

Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake zijn voorgehouden relaas en de mogelijkheid tot een vestiging in Khartoum, blijkt dat verzoeker geen specifiek element aanvoert inzake de subsidiaire beschermingsstatus zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS